

Jon Gislason

Nogle gange har en udstilling ingen titel, men blot kunstnerens navn. Andre udstillinger har en titel, der blot er en samlebetegnelse for de værker, der udstilles ”Italiensbilleder” f. eks. Andre gange igen vælger kunstneren et navn, der kaster en gåde over udstillingen. Således havde vi for ikke så længe siden en udstilling der hed ”Etc.”. – så kunne man gå og tænke over det!

Men nogle gange vælger en kunstner faktisk en titel, der giver en slags nøgle til værkerne, eller i hvert fald et vink om i hvilken retning, man skal søge.

Den udstilling vi åbner i dag har hele to titler, eller rettere en titel og en undertitel – og begge kan være nyttige.

Udstillingen hedder ”Historier” – og det er nok værd at bide mærke i.

Man kan nok blive overvældet, når man møder udstillingen af Jon Gislasons værker. Og ens første indtryk er et bombardement af stærke farver og voldsomme linjer – så hele udstillingen møder en som et abstrakt og kraftfuldt farveorgie.

Men nu hedder udstillingen altså ”Historier” – så det vil sige, at billederne hver for sig fortæller en historie, som vi må stoppe op og afæske det – nogle gange er billedets titel en hjælp, andre gange må vi alene gå på opdagelse. Og det er faktisk givtigt at gøre det.

Der er det specielle ved Gislasons billeder, at selvom de som sagt er store følelses- og farveudladninger koloristiske og ekspressionistiske, så er de også alle forankrede i den verden, vi kender. De er motivmæssigt forankrede i naturen i videste forstand, landskabet, og det menneskelige, der er personer i næsten - om ikke alle - Gislasons billeder. Og de personer, de landskaber, den natur, der er i billederne, er altid modificeret, sat i bestemte kontekster, groft tegnet op – nogle gange næsten skitseagtigt – men de er der, og de vil fortælle os noget. Der er et episk element i Gislasons billeder. De vil fortælle historier. Og giver man sig tid, fortæller de lange historier. Men man må lirke dem ud af dem.

Udstillingen har undertitlen ”Jeg troede på det hver gang”.

Men denne undertitel føres vi om bag historierne. Undertitlen røber, at der er noget fordækt bag ved billederne, en kompleksitet, eller om man vil en art disharmoni. Nogen prøver at bilde nogen noget ind. Derved forlenes billederne med en dobbelttydighed. Man må ofte ikke alene fravriste billedet motivet, men også fundere over, hvad det er for en medbetydning billedet bærer, når man først har blotlagt den umiddelbare historie.

Hvad er det for hænder, der er på billedet med den dansende pige? Hvad er det for formationer, der tørner sig op bag den lille blå mand i porten? Hvad er det for sorte hoveder og blå antydede skikkelse, der kanter billedet af det åbenbart elskende par?

Der er nogle historier, der både fortælles og dementeres på én gang. Og det er nok i sprækken mellem historie og dementi at nøglen til Gislasons kunst skal findes.

Der er noget fordækt, en naivitet, der kommer til kort, ”jeg troede på det hver gang” – men det holdt altså ikke. Men samtidig er det en naivitet, der skal fastholdes, for det er den, der bærer modet og kraften.

Så vi står altså med en koloristisk, ekspressionistisk og endda episk (den vil fortælle historier) – udstilling. Og samtidig har vi at gøre med en udstilling, som det vil være for vidt at kalde naivistisk, men som dog fastholder en villet naivitet. Den naivitet, der er nødvendig, for ikke at desillusionere i de stærke situationer, der udspiller sig på lærrederne.

Det er en naivitet, der både kommer til udtryk som nævnt i motiverne og historierne, men som også kommer til udtryk i den streg, hvormed Gislason trækker sine motiver op.

Det er en udstilling, som det lønner sig at gå igennem flere gange. De første gange for bare at lade sig overvælde af farveorgiet og den ekspressionistiske vildskab. De andre gange for at fordybe sig i de enkelte billeder og lade dem fortælle deres historier.

Og se om, I tror på det hver gang.

Hermed erklærer jeg udstillingen for åben